

Thú tánh sơ khai

Bìnhnguyên Lộc

Lúc còi báo động nổi lên thì Thành đang ngồi trên một chiếc xe hơi nhà, không biết của ai. Xe chạy trên đường Hiền-Vương. Muốn ra khỏi châu thành, lẽ cố nhiên là xe chỉ còn một nước là thẳng lên Cầu Bông theo con đường đưa về những tỉnh miền Đông¹.

Trên băng sau có ba người ngồi. Một cô gái đẹp ngồi giữa. Bên kia là một thanh niên đẹp mã, dễ thương và lả lơi, bên này là Thành.

Thành chưa bao giờ gặp hai người đó. Nhưng sao chàng vẫn thấy sự có mặt của họ trên xe là tự nhiên, và cả sự có mặt của chàng trên một chiếc xe lạ cũng tự nhiên nốt.

Trong khi Thành hồi hộp nghe cảnh sát thổi tu hít bắt xe lại, và hồi hộp thấy xe chàng ngồi cứ giả điếc phăng phăng chạy mãi, thì cái anh chàng đẹp trai kia cứ bình tĩnh tán tụng sắc đẹp và trí khôn của cô gái. Cô gái ăn kẹo quánh cả răng mà chàng kia cứ đưa thêm kẹo mời mọc luôn mồm.

Tuy vậy, Thành không nghe khó chịu vì anh chàng ăn nói với một giọng thành thật lạ; bao nhiêu lời cam kết, bao nhiêu lời hứa hẹn của chàng ta dường như vọt thẳng ngay từ trong tim mà ra.

Chàng ta có một lối nói chiếm lòng. Cũng thời câu văn rất sáo: “Tôi dám chết vì cô” nghe giả dối ở miệng của bất kỳ người con trai nào, nhưng sao ở đây nó hàm súc tất cả cương quyết hy sinh của chàng ta cho phái nữ.

Đền đáp lại tấm tình tha thiết và chân thật ấy, cô gái có những nụ cười, những lời nói bỏ dở nửa chừng khiến thanh niên rất hy vọng.

Bây giờ xe đã ra khỏi Bà-Chiếu và chạy như gió về miệt Biên-Hòa.

Ra khỏi thành phố rồi mà Thành không hết lo. Mấy tuần nay, tin tức thế giới xem chừng nghiêm trọng lắm.

Cách đó ba hôm, một tin điện tả phút cuối cùng của thành Ết-tốc-khom một cách khủng khiếp: một trái bom khinh khí nổ giữa thành, tức thì cả một vùng rộng lớn cháy lên. Cả khinh khí của nước sông, nước biển trong vùng cháy lên. Ở đấy, thành ngữ biển lửa mới thật là đúng. Cách xa năm trăm cây số, người ta thấy một cục lửa tròn như viên đạn bùng cháy trong mấy tiếng đồng hồ.

Hơn một tuần nay, địa chấn xảy ra khắp nơi, rung chuyển cả địa cầu và Sài Gòn ta cũng nghe thầy đất động nè nhẹ.

Thành nhớ mang máng có đọc quyển Sấm-truyền hồi còn bé, và nhẩm lại những câu sau đây: “Mây sẽ khủng khiếp vì những tiếng động lạ vào ngày tận thế; đất sẽ cháy,

¹ Truyện viết năm 1953, chưa có xa lộ.

biển sẽ tràn vô đất liền và tiếng nổ hãi hùng vang lên khắp nơi". Không nhớ rõ câu ấy thế nào nhưng ý thì như vậy.

Phải chăng đã đến ngày tận thế? Thành tự hỏi và bỗng nghe yêu đòi hơn lên, cuộc đòi mà chàng cho là xấu xa, và lúc nghe nó gần mất lại muốn bám níu vào nó.

Bỗng một tiếng nổ xa vắng đưa lại, một tiếng nổ thường như tiếng nổ của bom cỡ một trăm kí-lô. Nhưng sức của nó mạnh đến nỗi đẩy chiếc xe chạy tới như gió cuốn lá khô ...

Người tài xế chuyển hết thân lực kềm lấy tay bánh. Hai bên đường cây cối tróc gốc bay như người ta vút cỏ.

Người con gái đẹp kinh hãi kêu rú lên, và chàng trai ôm lấy cô ta, vỗ về an ủi:

- Không sao đâu em (bấy giờ đã em rồi), có anh đây còn sợ gì. Và nếu có chết thì chết chung, thú vị lắm.

Xe hơi bay qua khỏi Thủ-Đức, rồi sức thổi của trái bom đã dịu lại nó chạy đều đều.

Nhưng con khủng khiếp ấy vừa qua thì những người trên le lại nghe những tiếng ào ào như tiếng sóng vỗ vào bờ biển. Trời bỗng tối sầm lại và gió, lần này gió thật, bắt đầu nổi lên dữ dội. Trời âm u như vào lúc hoàng hôn.

Họ nhìn lại phía sau thì, ô này lạ: Nước! Phải, qua tấm kính sau họ thấy nước đang rượt theo xe.

Người lái xe mở hết tốc lực đạp chạy thoát nhưng nước cứ đuổi theo bèn gót.

Khi lên đến ngay chân núi Châu-Thới thì nước đã theo khỏi bánh sau.

Váng theo bản năng tự tồn, người tài xế quẹo xe vào con đường lên núi. Con đường mòn ấy thẳng góc với con đường thiên lý, nên bấy giờ xe bị nước qua khỏi, day ngang mình mà húng sóng.

Nước lên mau trông thấy; chưa chi mà xe ngập tới nửa chừng bánh. Tới chon núi, họ vội vàng mở cửa nhảy ùm xuống nước.

Người con trai muốn ôm lấy cô gái mà mang đi, nhưng dưới đáy nước đá gập ghềnh và gió thổi mạnh muốn ngã người nên anh ta lại thôi, chỉ dìu cô gái và cả hai cùng chạy đi.

Họ đạp sóng, chạy rất chậm và khua nước lọc ọc. Tới trước một mô đất cao kia, người con trai đỡ cô gái lên trước rồi ba người đàn ông hè leo theo sau. Rồi đó cả bốn bươn bả trèo, bất kể gai góc và mũi đá nhọn đâm vào chân họ. Mực nước ác hiểm cứ càng lúc càng dâng cao thêm, khiến cho họ leo mãi mà vẫn cảm giác như là đứng yên ở mé nước.

Họ chỉ sợ nước chụp kịp họ thôi, chớ chưa đủ trí tỉnh để tự hỏi hiểm họa nào kỳ lạ xảy ra hôm nay. Khi họ đã đuối sức và chỉ muốn nhắm mắt đưa chân cho nước cuốn đi đâu thì đi, thì kẻ thù không đuổi theo họ nữa. Mực nước dừng hẳn lại, mặc đầu sóng to cứ vỗ vào sườn núi nghe âm âm.

Họ dòm lại thì thấy mình đã leo lên đến lưng chừng cái núi đất nhỏ ấy.

Bấy giờ hoàng hôn thật đã xuống. Bóng tối, đứng trên núi mà nhìn thì thấy nó chạy bay trên mặt nước từ hướng Đông qua hướng Tây.

Một cái chòi tranh, chùng như cửa dân phu đập đá bỏ trống không trước mặt họ. Họ uể oải đi lẫn vào đó mà nghĩ một đêm rồi sáng sẽ hay.

Bây giờ trời đổ một trận mưa như ai cầm chĩnh mà trút. Sét đánh liên tiếp, khủng khiếp như một cuộc giội bom mạnh, và chớp soi sáng không phút nào tắt cái chòi tranh cột bằng đá ấy.

Tâm lý của con người đang yếu lạ quá. Người con trai vẫn vui được như thường. Anh ta nói với giai nhân:

- Trước kia anh chỉ ước mong thấy ngày tận thế. Thiên hạ sẽ chết hết, trừ anh ra với người yêu của anh. Chùng đó, tha hồ mà yêu, vì ta chỉ còn sống để yêu thôi chớ không biết làm gì cả. Nay anh gần toại nguyện rồi đây. Tuy còn người sống sót là hai anh bạn này, nhưng hẳn hai bạn không ngăn trở ta yêu đương.

Đến đó thì Thành ngữ thiếp đi vì quá mệt mỏi không rõ cô cậu còn chuyện trò gì nữa hay không cho phi chí đã khỏi chết theo với loài người.

Sáng ra một cảnh tang thương bày ra trước mặt họ. Cảnh đồng ngập nước mênh mông như biển cả. Mái tranh, sườn nhà tre, trâu, bò, heo, chó, gà, vịt, trôi lênh bênh. Xác người, lu hũ, giường ghế lẫn lộn trong các thứ ấy và xa xa một ngọn cây chọc thủng mặt nước, trông như rêu mới mọc lên khỏi mặt ao.

Không có lấy một tiếng động, không nghe lấy một tiếng chim kêu, mà sóng cũng lặng nên cảnh vật hoàn toàn chết.

Đất sụp chẳng hay bom lại đổi thay vị trí của đại dương ?

Dầu sao, họ không sợ nữa. Cái chết lần chết mòn vì bị bỏ tù ở trên núi chỉ làm họ buồn thoang thoang thôi chớ không khiến họ khủng khiếp như lúc bị nước đuổi theo sau.

Ai nấy đều kêu đói. Người con trai bấy giờ mới nhớ sực lại cái bị mà anh ta mang theo lúc nhảy xuống xe.

Đó là một cái túi may bằng bố xanh đựng gì không biết mà đầy no nóc.

Anh ta vừa mở bị vừa nói:

- May quá, tôi còn đồ ăn lu bù đây !

Nhưng nói xong câu ấy, mặt anh lộ vẻ ăn năn ngay, như vừa hó một chuyện bởi lẽ lời.

Tay anh ta mò rất lâu trong đáy túi rồi lôi ra một ổ bánh mì nhỏ xíu và một khúc dồi ngắn. Hấn mời:

- Đây, tôi còn được bấy nhiêu đây, mời các bạn đỡ lòng.

Lời mời này vô ích. Nếu không có mặt cô gái thì họ đã áp giết như người ta giết phần trong các đám làm chay.

Trưa hôm đó và mãi cho đến chiều không nghe chàng con trai nhắc đến vụ ăn uống nữa.

Thành và anh tài xế cũng lạ. Khi sáng người ta đã nói: "Còn được bấy nhiêu đây" tức là bây giờ đã hết cả rồi, thật là rõ ràng, minh bạch, còn mong gì nữa.

Thế mà hai người cứ dòm lom lom cái túi mà người con trai luôn luôn mang bên mình. Nếu hắn còn bánh giấu trong bị, thì đó là của sở hữu của hắn. Hắn nói dối là lịch sự lắm rồi, không trách hắn được. Thì làm sao mà Thành và anh tài xế cứ nghe tức ầm ạch như của đó phải là của chung.

Phải, trong cơn túng ngặt, người có nên đòi người không, nhưng người không có lấy quyền gì mà xem thứ của đó là của chung? Cộng đồng nào cũng nghĩ như vậy và quyết định như vậy cả.

Họ càng tức thêm là thấy hai kẻ si tình đi vắng chòi hai lượt trong ngày hôm đó, đúng vào hai giờ ăn trưa và chiều.

Thì ra cô cậu đi trốn để ăn, quyết sống để tiếp tục nòi giống loài người.

Thành nghiến răng, nắm chặt tay lại mà nói:

- Phải cướp lấy mới được, không thể chịu sự bất công này lâu hơn nữa.

Anh tài xế cũng đập tay xuống đất là hét:

- Tức chết đi thôi. Ta xúm lại bẻ cổ nó mà giật cái bị ấy cho rồi.

Nhưng không ai dám hành động cả vì thanh niên rất khỏe mạnh, sức đánh ngã hai người như chơi. Hắn sẽ tự vệ mà giết chết họ cũng nên.

Qua ngày thứ hai, hai cô cậu cũng bỏ chòi đi ra ngoài bụi rậm. Nhưng đến chiều, cậu đi một mình, không thèm ngó tới cô. Cô đứng lên để đi theo cậu thì cậu day lại nói:

- Em đi làm gì, anh đi ngoài, kia mà !

Giọng hắn xẵng và cộc cằn lạ, khiến cô gái sợ hãi đành ở lại.

Ngày thứ ba Thành và anh tài xế, nghe bao tử bị cào dũi tợn. Một thứ nước gì như đang tiết ra trong ấy làm chua xót quá chừng cái dạ dày của họ.

Cô gái đẹp thì coi mòi hết yêu đời. Đòn bà ít xấu chứng đời hơn đòn ông, nhưng dầu sao họ cũng là sinh vật, nên tuy không khó chịu ra mặt, họ vẫn có triệu chứng thiếu chất ăn.

Nói có trời làm chứng, mặc dầu sự săn sóc của người con trai si tình có phần giảm, hắn vẫn chiều lụy cô gái, và hắn ái ngại rõ rệt những khi nhìn thấy bạn héo mặt vì đói bụng.

Mĩa mai quá, cứ thỉnh thoảng hắn hỏi người yêu một lần:

- Em đói lắm hay không ?

Thì hắn là em đói lắm. Nhưng anh hỏi mà chi nếu không vui lòng thỏa nhu cầu của em ! Chắc cô bé nói trong bụng như thế.

Sáng ngày thứ tư, mặc dầu cựa mình đã không muốn nổi, Thành cũng ráng len len nom theo người con trai khi thấy anh ta ra đi.

Khi Thành vừa len lỏi tới trước một khoảng đất trống thì thấy người thanh niên ấy đang ngồi trên một tảng đá giữa đám đất. Thành núp sau một bụi cây để rình hành động chàng kia.

Một cảnh tượng diễn ra, khiến Thành chán nản gấp mười lần lúc trước và ngã lòng thấy không còn muốn sống trên đời này: người con trai đẹp mã đang gặm một mẩu bánh mì khô. Anh ta vừa trọn trọn nuốt vừa ngó chừng lại phía chòi.

Thành thở dài lẩm bẩm: “thì ra trong những lúc cùng cực, thú tánh sơ khai của con người, chìm đi từ mấy muôn thế hệ, lại trôi trở lên, họ để cái ăn lên trên tất cả.

“Anh yêu em ? Anh dám chết vì em ? Có thể lắm. Nhưng đến con cùng, anh trốn em mà gặm mẩu bánh mì mốc này.

“Nụ cười nghiêng thành của em, đôi mắt ước lệ của em, đôi má mịn của em, tất cả các thứ ấy đều không bằng một vắt cơm thiu.

“Hy sinh cho em vào giờ phút này à ? Để làm gì kia chớ ? Để được em phục thêm một chút yêu thêm vài phân ? Không, cóc cần những cái ấy.

“Giờ đây việc cần là làm dịu cơn giận của bao tử. Việc cần là sống thêm được bao nhiêu ngày hay bấy nhiêu, theo bản năng ham sống.”

Rầu lòng, Thành lết về chòi. Thấy mặt mỹ nhơn, chàng buồn cười lắm, nín không được nữa. Con người ngọc này bây giờ thật quý không bằng một miếng cơm cháy !

Cô gái sợ hãi khi nghe tiếng cười kỳ dị của anh. Cô tự hỏi: “Anh này đói quá rồi phát điên chẳng ?”

Người con trai cũng đã về tới nơi: Đó là một người tỉnh giữa đám người mê, mê vì đói. Tuy láo ăn, hắn còn biết xấu hổ và thương xót. Hắn sượng sùng nhìn ba gương mặt hốc hác và bơ phờ, và đau đốn nhìn người yêu.

Bỗng Thành chỗi dậy rồi hét:

- Vô nghĩa, cái gì cũng vô nghĩa cả ! Thì ta không cần phải xem gì là phải, gì là quấy. Anh kia, hãy đưa cái bị đây, không thì chết bây giờ. Không đợi người có mặt làm gì, nói gì cả, Thành giựt đại cái bị bánh của hắn. Hắn đập cho Thành một đập trúng hông, khiến Thành té lăn cù.

*

Thành giựt mình tỉnh giấc mới hay đó là một cơn ác mộng dài. Chàng đang nằm cạnh một người bạn. Đôi bạn bàn cãi nhau về một vấn đề đến nỗi ngủ quên hồi nào không hay.

Nhìn lại người bạn ngây thơ cứ cương quyết cho ái tình là cao cả hơn hết, Thành buồn cười quá. Chàng lẩm bẩm:

- Rất tiếc là chính mình đã mơ giấc mộng này. Phải chi nó thấy cảnh trong chiêm bao của mình, nó sẽ đổi ý ngay.

© Binhnguyenloc.com